

*Öppet brev till socialdemokraterna
från Ulf Sandmark, partiledare EAP:*

Vår(s)täda i maj?

När jag ser hur tidningar och TV rullar upp den ena skandalen efter den andra mot den socialdemokratiska arbetarrörelsen, tycker jag att det mer och mer ser ut som Italien 1992. Då startades en plundring av landets tillgångar vars like inte skådats sedan vandalerna intog Rom.

Operationen kallades Rena händer och avslöjade att man under hela efterkrigstiden hade använt sig av ett olagligt system för partifinansiering. Den ena politikern efter den andra avsattes. Vänstern gladde sig, ungefär med samma skadeglädje som många kände i höstas, när Janne Josefsson utan synlig orsak plötsligt lyfte fram en massa stalinistisk bråte i Vänsterpartiet i ljuset.

Snart sattes skadeglädjen i halsen. I Italien blev man inte bara av med enstaka politiker – de statsbärande partierna gick i bitar. Så småningom uppdagades att det var en grupp internationella finansiärer och deras italienska medlöpare som hade gjort upp om hur den italienska statens stora statsföretag skulle privatiseras och delas upp. Mötet hade sensationellt skett på ett fartyg tillhörigt den engelska drottningen; därför kallar italienarna allmänt dessa plundrare för Britannia Boys.

I stället för rena händer fick man den tvåfagre Berlusconi och postfascisten Gianfranco Fini. Sedan började statens utförsäljning: tre stora banker, försäkringsbolaget INA, oljebolaget ENI, liksom industri-konglomeratet IRI med stålindustrin FINSIDER, telefonbolaget, elbolaget ENEL och motorvägarna såldes ut helt eller delvis. Småspararna drogs in i stora aktiebubblor och berövades stora delar av sitt kapital.

Vårstädning eller flyttstädning?

Därför uppmanar jag alla socialdemokrater att inte skjuta upp vårstädningen. Snart är det höst och vinter. Skall Sverige försvaras i den kommande globala finansiella orkanen, måste socialdemokratien städa ut massor med murken bråte.

Som tidigare mycket aktiv medlem i socialdemokratien, vet jag hur mycket det fuskas, roffas och hålls om ryggen partivänner emellan. Det vet också partiets nuvarande medlemmar; de kan bättre än alla andra se till att det vårstädas ordentligt i partiet. Hedersuppdrag borde förutsätta hederlighet.

Smutskastningen kan lätt utvecklas till en politisk

vendetta som ödelägger hela det svenska politiska landskapet. Alla partier måste hjälpa till att införa regler och system som inte systematiskt inbjuder till fusk. Hela det politiska etablissemanget behöver återvinna folkets förtroende, om det inte ska bli en italiensk flyttstädning. Massmedia har redan de nya partierna på kö. Skall de svenska statliga och kommunala tillgångarna, och befolkningens välfärd, inte säljas ut för en vattvälling, behövs det hårdhudade politiker vid makten, men politiker som vill använda sin makt för allas bästa.

Gör statsföretagen till verktyg mot arbetslösheten

En läglig utgångspunkt är det uppmärksammade tal som de tyska socialdemokraternas nya partiordförande Franz Müntefering höll den 13 april. Han höll samman hela talet runt idén att staten är verktyget för att förverkliga demokratin. Han varnade för att det finns de som vill minimera staten och han vågade dra ut konsekvenserna ända fram till en statlig näringspolitik som gör det som den fria marknaden varken vill eller kan.

Müntefering förtydligade sig några dagar senare. Han sa att det värsta hotet mot industri och jobb kommer från finansiella investerare. ”De är anonyma, ansiktslösa, de kastar sig över företag som gräshoppsvärmare, tuggar i sig dem och drar vidare”, sa Müntefering. De har ingen som helst respekt för regler och gränser och det är ”mot denna form av kapitalism vi kämpar”. Man ”får inte lämna världen i händerna på pengar”, tillade han.

Det går att försvara de svenska statsföretagen, om man ser dem som verktyg för en aktiv näringspolitik för att skapa nya industrier och branscher. Svenska fabriker som hotas av stängning kan ställas om och tillverka nya produkter beställda och utvecklade tillsammans med statsföretagen. Order kan bindas till produktion i Sverige för att utveckla ny teknik, som sedan kan säljas över hela världen. Statsföretagen och pensionsfonderna måste bli verktyg, precis som utbildning, forskning och infrastruktur, för att skapa en miljon nya produktiva jobb och skapa de inkomster som kan få landets kommuner och stat på plus igen.

Stat och kommuner kan använda t.ex. Vattenfall och allmännyttiga fastighetsbolag för att minska spe-

kulatonen – inte öka den. Det var också det som var meningen med arbetarrörelsens bolag – att de oegennyttigt skulle hjälpa alla, genom att spräcka monopol och karteller.

Staten måste också utvecklas som verktyget som kan skydda befolkningen i en finanskollaps. Det får inte gå till som 1991, då bankerna räddade sig genom att offra 200 000 industrijobb. Idag garanterar staten alla banksättningar upp till 250 000 kr. Detta och andra stora åtaganden ger staten rätt att, precis som Sören Mannheimers (och Gertrud Sigurdsens) Banklagskommitté 2000:66 visade, ta över rekonstruktionen av varje krisbank. Då kan statens krediter och garantier styras till att hålla i gång företag och även mitt i krisen starta nya projekt och sätta folk i arbete. På så sätt kan folkets intressen sättas före bankernas, samtidigt som bankerna ändå kan hållas öppna och rekonstrueras av nya eller gamla ägare.

Finanskrisen är oundviklig

Det är bara stater som kan utmana det internationella finanssystemet. Under januari månad krävde USA:s stora underskott ett kapitaltillflöde på 4 miljarder dollar netto per arbetsdag. Det är 80 procent av nettot av alla internationella kapitalöverföringar. 1985 löste USA sina låneproblem genom att Japan och andra rika länder började styra sina pengar till USA. Tack vare denna s.k. Plazaöverenskommelse har Japan sedan dess genomlevt en enda lång finanskris.

En ny Plazaöverenskommelse är inte möjlig, med mindre än ett världskrig. Kina, Ryssland och Indien kommer inte att gå med på det. Europa klarar det inte med sin redan stora arbetslöshet. Finansflödena kommer således inte att fortsätta flöda till USA och Storbritannien. Hela det internationella finanssystemet är i gungning och de gigantiska spekulationsbubblorna kan när som helst punkteras av någon av de otaliga finansiella kriserna. Den amerikanska biltillverkaren General Motors obetalbara skuldberg på 2100 miljarder kr är en av dem.

IMF:s fascistiska politik att tvinga fler argentinska barn att leta mat på Buenos Aires sophögar kunde avvisas när den argentinska staten samlade sig till att stå emot bankerna. Argentina genomförde i stället en ensidig nedskrivning av sina skulder. Allt fler länder samlar sig mot IMF-systemets utpressning.

Det italienska parlamentet har, efter den dyrköpta erfarenheten av hur landet plundrats, beslutat sig för att göra något åt saken. En majoritet har antagit Lyndon LaRouches förslag att lösa krisen med ett nytt Bretton Woods-liknande finanssystem. Parlamentet kräver att den italienska regeringen verkar för att en internationell valutakonferens skall komma till stånd, som skall införa ett finanssystem som begränsar spekulationsbubblor och finanskriser och i stället främjar

den reala ekonomin.

Detta är lösningen på arbetslösheten. Då kan alla andra fattiga länder, precis som Argentina, få sina skulder avskrivna. De behöver inte arbeta som slavar för att, till devalverade valutor, skrapa ihop pengar till betalningar på ständigt växande berg av skulder. Utan skulder kan deras produktion i stället börja inriktas på de egna länderna och deras valutor kan värderas mer rättvist så att de får bättre betalt. Förbättringarna för dem ger möjlighet att börja stoppa utflyttningen av våra jobb till låglöneländer. Precis som under Bretton Woods-systemets tid kan en Marshallplansliknande finansiering dra i gång projekt för att sprida avancerad teknik till de fattiga länderna. Alla arbetare i alla länder behövs, om världen skall kunna lyftas till en allmän välfärd för alla.

(S)jälen

Någonstans i bråten måste arbetarrörelsen också återfinna sin förlorade själ. Jag menar att den kom bort när bokstavsvänsterns och miljörelsens arbetarfientlighet fick fäste i arbetarrörelsen. Hatet mot industri och tillväxt slog sönder allt produktivt ekonomiskt tänkande. Det var det som banade väg för nyliberalernas tokiga spekulationsidéer. När den ekonomiska politiken tappade sitt föfäste i verkligheten, kunde "ekonomi" vara vad som helst.

Tack vare min kontakt med Lyndon LaRouche och grundandet av EAP kunde jag själv helhjärtat fortsätta mobilisera för utveckling av den reala ekonomin. LaRouche har återupplivat den ekonomiska politik som USA:s president Franklin D. Roosevelt använde för att lyfta USA ur depressionen, stoppa fascismen och i Bretton Woods 1944 lansera efterkrigstidens framgångsrika valutasystem.

Steget för mig var inte långt till LaRouches politik. Den ligger nära den New Deal-liknande ekonomiska politik som efter andra världskriget hjälpte fram en rekordsnabb återuppbyggnad och välfärdsökning i västländerna och så framgångsrikt användes av den svenska socialdemokratin. Ekonomi, säger LaRouche, är studiet och tillämpningen av de principer och medel varigenom ett folk producerar de materiella betingelserna för sin egen fortsatta existens. Nu när LaRouche har lyckats återuppliva New Deal-politiken i USA:s demokratiska parti och som regeringspolitik i många länder, är det dags för de svenska socialdemokraterna att öppna dialogen med honom och ta strid för att lösa arbetslöshetskrisen på allvar.

Se LyndonLaRouches tal på www.nysol.se eller www.larouchepac.com

Franz Münteferings tal finns på www.programmdebatt.spd.de

Jag beställer pamfletten med "Det tyska fackets sysselsättningsprogram 1931-33", 32 A5-sidor, 40 kr plus porto.

Jag beställer gratis provnummer av tidningen Ny Solidaritet/nyhetsbrevet Monitor

namn

adress

tel.

e-post